

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πέμπτη 19 Νοεμβρίου 1948 (Π.Ο.Η.)
Έτος β'. Αριθ. 59 - Τμή Φύλλου Δοχ. 500

Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Έπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000

Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 2.50 Έτησία δολ. 5

“ΕΓΩΪΣΜΟΣ.”

‘Εάν ήθέλαμεν νά δώσωμεν ένα όρισμόν εις την λέξιν «έγωϊσμός» θά έλέγαμεν : «έγωϊσμός λέγεται ή συναίσθησις την όποίαν έχει έκαστον άτομον περί της ίδίας αὐτοῦ υπάρξεως.» ‘Επί τῇ βάσει τῆς «συναισθήσεως» αὐτῆς διαστέλλει έκαστος άνθρωπος τόν έαυτόν του, από τόν περιβάλλοντα αὐτόν κόσμον.

Μέχρις ενός σημείου ο «έγωϊσμός» είναι μία φυσιολογική κατάσταση, ή όποία χαρακτηρίζει την υγιή προσωπικότητα και δίδει την ιδιουτυπίαν εις αὐτήν. Οὐδείς άνθρωπος είναι απολύτως όμοιος μέ τόν πλησίον του. Τό σύνολον δέ τῶν επί μέρους αὐτῶν διαφορῶν συγκροτοῦν την έννοιαν τοῦ «έγωϊσμοῦ.»

Πέραν όμως τοῦ ψυχολογικοῦ αὐτοῦ δεδομένου ο έγωϊσμός είναι και τό μέτρον τῆς προσωπικῆς αξίας ενός έκάστου. ‘Αλλ’ ακριβώς έδῶ εὑρίσκεται και ή αίτία τῆς διαστροφῆς τοῦ έγωϊσμοῦ, διαστροφή ή όποία εξέλισσεται μέχρι τῆς παθολογικῆς εκείνης καταστάσεως ή όποία και τόν άνθρωπον καθιστᾷ γελοῖον και διά την άρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ατόμων καθίσταται έπιβλαβής. Συμβαίνει δηλαδή ο άνθρωπος νά υπερτιμᾷ τās ικανότητας και τὰ προσόντα του και νά φρονῇ περί έαυτοῦ κατὰ τρόπον ύψηλόφρονα. ‘Ακούομεν συνήθως ανθρώπους άγνοοῦντας παντελῶς τὰ πράγματα, νά όμιλοῦν μετά κύρους περί αὐτῶν και νά έπιχειροῦν νά έπιβάλουν την άποψίν των. “‘Αλλοι πάλιν σχολιάζοντες την άποτυχίαν ενός έργου την άποδίδουν εις τό γεγονός ότι. . . οί άποτυχόντες δέν έσεβάσθησαν την γνώμην του. “‘Αλλοτε δέ άρνείται νά συνεργασθῇ, έπειδή νομίζει και φρονεῖ ο έγωϊστής ότι ή άπόλυτος αὐθεντία του, τρόπον τινα, θίγεται και προσβάλλεται από μίαν τοιαύτην συνεργασίαν άμαθῶν και άτελῶν ανθρώπων! Μία τοιαύτη όμως σκέψις εἶνε αντίθετος πρὸς αὐτήν ταύτην την πραγματικό-

τητα τοῦ ανθρώπου. ‘Ο άνθρωπος κατ’ αρχήν είναι γυμνός παντός προσόντος. Διότι, πᾶν ὅτι γνωρίζει είναι καρπὸς τῆς επιδράσεως τῆς κοινωνίας και τῆς πολιτείας. Θά εἴπη ἴσως τις ή επιδρασις αὐτή, προϋποθέτει τās έμφύτους ικανότητας αἵτινες συνιστοῦν «τό κατ’ εἰκόνα» ‘Αλλά μήπως αὐται αἱ ικανότητες δέν έχουν έμφυτευθεῖ υπό τοῦ Θεοῦ; δέν είναι δῶρα τῆς Θείας Χάριτος; Κατὰ συνέπειαν ή περισπούδαστος σκέψις τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου καθ’ ήν «τί έχεις, άνθρωπε, ὃ οὐκ έλαβες, ή δέ και έλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβών;» έχει επί τοῦ προκειμένου άπόλυτον έφαρμογήν.

‘Εν συνεχείᾳ και ή κοινωνική πείρα μάς πληροφορεῖ, ότι ο άνθρωπος, έχει την ανάγκην τοῦ συνανθρώπου του, μή δυνάμενος νά άνταποκριθῇ μόνος του εις τās ανάγκας και τās αξιώσεις τῆς ζωῆς. Κατόπιν τῶν άνωτέρω ο «έγωϊσμός», υπό την παθολογικήν του αὐτήν μορφήν, ήτοι ή υπέρμετρος συναισθησις τῆς προσωπικῆς μας αξίας, δέν στηρίζεται επί οὐδεμιᾶς βάσεως (ψυχολογικῆς, κοινωνικῆς).

‘Αποβαίνει όμως, ὅπως και οἰαδήποτε ασθένεια, έπιβλαβής και επικίνδυνος. Αὐτή, ο έγωϊσμός, κατεκρήμνισε τοὺς πρωτοπλάστους, δεχθέντας την σκέψιν ότι δύνανται νά άποβῶσιν ισχυρότεροι και μεγαλειωδέστεροι τοῦ Θεοῦ, φρονήσαντας έπομένως περί αὐτῶν υπέρμετρως. Αὐτός, ο έγωϊσμός, ένσπείρει τās σπέρματα τῆς διχονοίας και τοῦ μίσους και έγείρει τοὺς πολέμους και τās μάχας μεταξύ τῶν ὁμάδων και τῶν λαῶν. ‘Ο έγωϊσμός διεσπασεν την ένότητα τῆς ‘Εκκλησίας. ‘Ο έγωϊσμός τέλος άναστέλει πᾶσαν πρόοδον και έπιτυχίαν. Πόσον εὐτυχής θά ἦτο ή ανθρωπότης, εάν ή λέξις ‘ΕΓΩ άντεκαθίστατο από την λέξιν ‘ΗΜΕΙΣ; Φθάνομεν μέχρι τοῦ σημείου ένίστε νά θεοποιη-

σωμεν τὸν ἐαυτὸν μας καὶ νὰ ἀξιόσωμεν τιμη-
τικήν λατρείαν παρὰ τῶν ἄλλων!

* *

Χρειάζεται νὰ διατηρήσωμεν τὸν ἐγωισμόν
μας, ὅταν αἱ σειρήνες τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς
Κύπριδος, ἐπιζητοῦν νὰ ἀφυπνίσουν ἐντὸς ἡμῶν
τὰς ταπεινὰς δυνάμεις τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ὕ-
λης. Χρειάζεται νὰ εἴμεθα «ἐγωῖστα» ὅταν ἡ
φωνὴ τοῦ συμφέροντος, ἐπιζητεῖ τὸν συμβιβασ-
μὸν τῶν πεποιθήσεών μας καὶ τὴν φίμωσιν
τῆς συνειδήσεως. Πρέπει ὁμως νὰ θυσιάσωμεν
τὸν ἐγωισμόν μας ὅταν καλούμεθα νὰ ἐξυπη-
ρετήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-
σει εἴμεθα ἀπλοὶ στρατιῶται, ἄνευ οὐδεμιᾶς,
πλέον ταύτης, ἀξίας. Τὴν ἀξίαν τὴν λαμβάνο-
μεν οὐχὶ ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ δίδει εἰς ἡμᾶς ὁ Κα-
λῶν, ὁ ὁποῖος μᾶς θέλει «ταπεινοῦστῳ πνεύματι».
Σκοπὸς δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου τὸ ὁποῖον
κατέλαβε καὶ κυρία ἑστίν ἐν τῷ περιοδικῷ,
εἶναι νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς ὅλους μας.
Εἶναι ἐποχὴ πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως
χρειάζονται στρατιῶται. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! ἐφ'
ὅσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν τιμὴν αὐ-
τὴν, ἅς ἀποθέσωμεν τὸ βάρος τοῦ ἐγωῖσμοῦ.
πρὸ τῆς προσελεύσεώς μας. **Διότι τὸ βάρος
τοῦ ἐγωῖσμοῦ εἶναι τὸ μοναδικὸν ἐμπέδιον
πάσης προόδου.**

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Θρησκείας Θεοδῶς.

Ὅπως κάθε μηχανή, οὕτω καὶ ὁ ὁργανισμὸς τοῦ
ἀνθρώπου λόγῳ τῆς καθημερινῆς του ἐργασίας ἢ καὶ
ἀπλῶς ἐκ τῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς, καταναλίσκει
ὕλικά, ἅτινα δέον νὰ ἀναπληρῶσιν ἐκ τῆς τροφῆς.

Ἡ τροφή λαμβανομένη εἴτε ὥμῃ εἴτε μαγειρε-
μένη ὑποβάλλεται εἰς τὰ πεπτικά ὄργανα πρὸς κτεργα-
σίαν μᾶζιν κατὰ τὴν κατάλληλον πρὸς ἀπορρόφησιν καὶ
ἀφομοίωσιν δι' ἀντικατάστασιν τῶν φθειρωμένων ὕλι-
κῶν τοῦ ὁργανισμοῦ.

Αἱ κυριώτεραι διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφαὶ εἶναι
αἱ λευκοματοῖχοι ἥτοι τὸ κρέας, τὸ ψάρι, ὁ τυρὸς,
τὸ βούτυρον, τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγά.— Πᾶσαι αἱ τρο-
φαὶ αὗται περιέχουν τὸ ζωϊκὸν διὰ τὸν ὁργανισμόν
λευκῶμα. Ἐκτὸς τούτων ἔχουμεν τὰ ὁσπρία, τὰς ἀμυ-
λώδεις περιεχομένας εἰς τὸν ἄρτον, πατάταν, ὄρυζον
κλπ., τὰς σακχαροῦχους περιεχομένας εἰς τὰ ὀρμαφρού-
τα, τὴν ζάχαριν, τὸ μέλι. Ἐχομεν εἰσέτι τὰ λαχανι-
κά, τὰς λιπαράς τροφάς, ὅπως εἶναι τὰ λιπὴ, τὰ διὰ
φορὰ ἔλαια, καὶ τέλος ἐκ τῶν ἀνοργάνων τὸ ὕδωρ,
τὸ μαγειρικὸν ἄλας, τὰ ἄλατα τοῦ ἀσβεστίου κλπ.

Πᾶσαι αἱ τροφαὶ αὗται, ὡς καὶ κάθε ἄλλη λαμβά-
νομένη ἐναλλάξ καὶ μὲ ἀνάλογον μέτρον, πρωτιμω-
μένων τῶν ἀμυλοῦχων ζακχαροῦχων, λαχανικῶν κλπ.,
τῶν δὲ λευκοματούχων χρησιμοποιημένων κατ' ἀραιό-
τερα χρονικὰ διαστήματα καὶ εἰς ποσότητα ἀνάλογον
πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν θέρψιν ἑνὸς ἐ-
κάστου, συντελοῦν εἰς τὴν υγείαν. Τοῦτο ὁμως δὲν
εἶναι ἐξ ὁλολήρου δυνατόν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκειται νὰ τρέφεται ἀπὸ λευκο-
ματούχους τροφάς. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ
τὴν πλέον ὑγιεινολογικὴν διατροφήν, δὲν εἶναι δυνα-
τὸν ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐν τῷ ὁργανισμῷ παρακράτησιν.
προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐπιβλαβῶν τινῶν οὐσιῶν, προ-
ερχομένων ἐκ τῆς ἐνεργουμένης εἰς τοὺς ἱστούς τοῦ

σώματος ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης.

Αἱ οὐσίαι αὗται προερχόμεναι κυρίως ἐκ τῆς χρή-
σεως τῶν λευκοματούχων τούτων ζωϊκῶν τροφῶν, ἄλ-
λαι μὲν ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀγγεί-
ων (φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν) ἢ καὶ ἐπὶ διαφόρων ὀργά-
νων τοῦ σώματος καὶ μεταβάλλουσι τὴν φυσιολογικὴν
τῶν οὐσίωσιν. Ἀλλὰ ὡς ἐκ τῆς τοξικότητος τῶν δη-
μιουργοῦσιν ἐπικινδύνους δηλητηριάσεις, ἄλλαι διὰ
τῆς συμποκνώσεώς των σχηματίζουν ἄλλότρια σώματα
(λίθους) ἀποφράσσοντα φυσιολογικάς ἐκκρίσεις καὶ
ἄλλαι ἄλλας βλάβας.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω δὲ αἰτίων δημιουργοῦνται σοβα-
ραὶ ἐνίοτε νοσηρὰ καταστάσεις, ὡς εἶναι ἡ ἀρτηριο-
σκληρώσις ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἡ ἐγκεφαλικὴ πίεσις. Ἡ
οὐρία, ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἡ οὐραιμία, νόσος ἐπικίνδυνος.
Αἱ χολολιθιάσεις καὶ νεφρολιθιάσεις προκαλοῦσαι ὀ-
δυνηροὺς παροξυσμούς, ὁ ἀρθριτισμός, αἱ χρόνιαι πα-
θήσες ἥπαιτος καὶ νεφρῶν, ὡς καὶ ἄλλαι παθήσεις,
διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὁποίων πρὸ παντὸς ἀποφεύ-
γονται αἱ περιέχουσαι ζωϊκὸν λευκῶμα τροφαί.

Περὶ τὸν νὰ τονίσω ὅτι αἱ συνέπειαι αὗται καθί-
στανται ἁμεσώτεροι καὶ βαρύτεροι ὅταν αἱ τροφαὶ
λαμβάνονται κατὰ κόρον καὶ ἀδιακρίτως, καὶ ὅταν
μεταξὺ αὐτῶν τὴν προτίμησιν ἔχουσιν αἱ λευκοματού-
χοι ζωϊκαὶ τροφαί.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἀνωτέρω βλάβας ἡ νο-
σηρότης αὕτη ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν διανοητικῶν λει-
τουργιῶν, διότι διὰ τοῦ ἐμποτισμοῦ τοῦ νευρικοῦ συ-
στήματος ἐκ τῶν τοξικῶν οὐσιῶν ἐπέρχεται σκοτισμὸς
τῆς διανοίας, ἐξ οὗ ἐλαττοῦται ἡ κρίσις καὶ ἐξαφανί-
ζεται σχεδὸν ἡ μνήμη. Οἱ δὲ διανοητικῶς ἐργαζόμε-
νοι ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὑστεροῦσιν εἰς τὰς ἐπιστημο-
νικάς καὶ τεχνικάς τῶν ἐργασίας.

Ἀπὸ ὅλα ὁμως τὰ δεινὰ ταῦτα μᾶς προφυλάσσει
ἡ χριστιανικὴ νηστεία, ἡ τοῦλάχιστον περιορίζει εἰς
μῆτρον βοθμὸν τὴν ἐκ τούτων νοσηρὰν ἐπίδρασιν.

Εἰς ὅλας τὰς διατεταγμένας, ὑπὸ τῶν Ἀγίων
Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, νηστείας ἀπαγορεύονται τὰ
πασχαλινὰ λεγόμενα φαγητά, ἥτοι τὸ κρέας, τὸ ψάρι
τὰ αὐγά, ὁ τυρὸς, τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον, ἅτινα
ἐμπεριέχονται, ὡς προσέλεχθη, εἰς τὰς λευκοματού-
χους ζωϊκάς τροφάς, ἐκτὸς τῶν νηστειῶν τῶν Ἀγίων
Ἀποστόλων καὶ τῶν Χριστογενῶν, καθ' ἃς ἐπιτρέ-
πεται καὶ εἰς ὠρσμένους ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος κατὰ-
λυσιν ἰχθύος, δηλ. ζωϊκὸν λευκῶμα. Ἐπιτρέπονται
ὁμως ἐξ ἄλλου εἰς ὅλας τὰς νηστείας τὰ ὁσπρία, ἅτι-
να περιέχουσι φυτικὸν λευκῶμα, ἰσοδύναμον πρὸς τὸ
ζωϊκὸν ὡς πρὸς τὴν θέρψιν, μὴ δημιουργοῦν ὁμως,
ὅπως ἐκεῖνο, εἰς τὸν ὁργανισμόν ἐπιβλαβεῖς οὐσίαις,
προφανῶς ἵνα καὶ κατὰ τὰς νηστείας διὰ τῆς βρώσεως
ὁσπρίων τρέφεται ἐπαρκῶς ὁ ὁργανισμός.

Ἡ ἀπαγόρευσις ἀπὸ τῶν λευκοματούχων ταύτων
ζωϊκῶν τροφῶν κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν, κατὰ
τὴν νηστείαν τοῦ δεκαπενταυγουῦστου καὶ κατὰ τὰς
καθ' ἑκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἡμέρας τοῦ
ἔτους, προσατεῖται τὸν ὁργανισμόν ἀπὸ τῆς εἰσαγω-
γῆς εἰς αὐτὸν ζωϊκοῦ λευκώματος. Ἐκεῖνο δηλαδή,
ὅπερ μέλλει μετὰ καιρὸν νὰ ἐπιτελεσθῇ, ὅταν θὰ ἐκ-
δηλωθῶν νόσοι, δι' ἀφαιμάξεων καὶ ἀποφυγῆς λευ-
κώματος κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀσφαλῆ καὶ ὀμαλὸν καὶ
πρὸς ἐπὶ ἀνόδον τῆς κλονισθείσης πλέον υγείας, ἔρχον-
ται αἱ νηστεῖαι νὰ ἐπιτελέσουν διὰ τῆς ἀπαγορευ-
σεως τῶν λευκοματούχων πασχαλινῶν φαγητῶν, ἐν
καιρῷ πλήρους υγείας ὅλας ἀναδύνας καὶ κατὰ
τρόπον πράγματι μεθοδικόν.

Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν εἰς τὰς
περισσότερας ἡμέρας ταύτης (εἰς 36 ἡμέρας ἔναντι 12),
καὶ καθ' ἑκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ὡς καὶ
κατὰ τὰς περισσότερας ἡμέρας τῆς νηστείας πρὸς τι-
μὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀπαγορεύεται καὶ
αὐτὸ τὸ ἔλαιον. Ἐκ πρώτης ὁψεως τοῦτο θεωρεῖται
ὕπερβολικὸν συνάμα καὶ βλαβερὸν ἐν τούτοις ὑπάρ-
χουν ἄνθρωποι, οἵτινες τηροῦντες τοῦτο, χαίρουν ἁ-
κρὰς υγείας, διὰ νὰ μὴ εἴπω ὅτι καὶ ἐξυγιάνθησαν
πάσχοντες ἀπὸ χρόνιαι νόσους διὰ τῆς νηστείας.

Ἀλλ' ὥς ἴδωμεν, βλέπεται ἡ ἄνευ ἐλαίου νη-
στεία, καὶ ἀκόμη ἀπαλλάσσεται ὅντως ὁ ὁργανισμός
ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ παρακρατηθείσας βλαβερῶς οὐσιῶν

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΙΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας
κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ περαιτέρω, τὴν αὐτὴν ἀναπτύσσων ἔγνωσαν, λέγει: «τίς λόγος, εἰπέ μοι, σήμερον ἀφίστασθαι τῶν Πατέρων, τοῖς νεωτέροις τουτουσί προσκειμένους, αὐριοι δὲ καὶ τούτου ἐκπίπτειν; ἐξ ὧν εὖ μάλα καὶ ἐξόν τὸ τῶν Πατέρων κανόνιον κρατύνειν καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων φυλάττειν διαταγὴν καὶ οὐδὲν πρὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα πασχάζειν ποτέ, οὐδὲ σὺν Ἰουδαίοις, Χριστιανοὺς ὄντας ἡμᾶς, ὅπερ τοῖς ἀποστόλοις μὲν ἀπηγόρευται, λατίνους δὲ κατὰ τὰ νεωτερικὰ ταῦτα κανόνια, οὐ κατορθωθήσεται...» (σελ. 23).

Ὅτι ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὅταν ἔγραψε τὰ ἀνωτέρω, ἐγνώριζε καλῶς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐπιχειρήματα τῆς τότε ἐπισήμης καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ζητήματος καὶ τὸ σαθρὸν ἔτι τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν δῆθεν ἐπιστημονικῶς ἐξεταζόντων τὸ ζήτημα καὶ ἐπιδιωκόντων τὴν μεταβολὴν, φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς Σίλβεστορον Πατριάρχην (δρα φυλλ. σελ. 25—27) ἐν μαθηματικῇ λεπτομερείᾳ καὶ ἀκριβολογίᾳ ἐκτιθεμένων αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἐξ ὧσων (ἐν σελίδι φυλλαδ. 21 καὶ 22) λέγει περὶ τῆς ἐκ μέρους τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ ἀνακαλύψεως τοῦ λάθους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἐν σελίδι 21 σημειοῖ μάλιστα ὁ αἰδίδιμος Πατριάρχης ἐπὶ πλέον καὶ τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου ἐγίνωσκον τὸ ἀνώμαλον καὶ ἄνισον τῶν φωστήρων ἡλίου καὶ σελήνης: «Ἦν γάρ μοι, λέγει, παλαιὰ σοφῶν ἀνδρῶν συντάγματα πολλαῖς πρόπαλαι αἰώνων περιόδοις δηλοποιούντα καὶ οἷον ἄγοντα ὑπ' ὅψιν τὴν τῶν φωστήρων ἡλίου καὶ σελήνης περίοδον, τὸ ἀνώμαλον καὶ ἄνισον, τοῦτο ὅπερ οὐδὲ οἱ πατέρες ἐκεῖνοι οἱ ἀγιάτατοι καὶ θεοφόροι ἤδη που ἠγνόησαν».

Καίτοι ὅμως καὶ αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Πηγᾶς ἐγίνωσκε τὸ ὁποσδήποτε λελανθασμένον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν σχέσει πρὸς τὸ Γρηγοριανόν, καίτοι ὁ Γρηγορᾶς, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ «παλαιὰ σοφῶν συντάγματα», καὶ αὐτοὶ οἱ πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου ἐγίνωσκον αὐτὸ τοῦτο τὸ λελανθασμένον, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, «δέος ἦν τοῖς πατέρεσιν (ὡς καὶ ἐν τοῖς τῶν ἀποστόλων κανόσιν ἔστιν ἰδεῖν) μήποτε, ἔνδον τῆς ἰσημερίας πασχάζοντες, ἢ ἐπὶ τῆς ἰσημερίας, ἢ ὅλως συμπίπτοντες τῷ Ἰουδαϊκῷ φάσκι Ἰουδαίζωμεν», διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπεφάσιον μὲν, ὡς ἀπεφάσισαν, οἱ πατέρες τῆς Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου, ἐνέμειναν δὲ οἱ μετ' αὐτοὺς πάντες εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην καὶ ἐμμένουσι, μὴ ἐνδιαφερόμενοί μὲν ποσὼς περὶ τῆς ἀστασίας τῆς ἰσημερίας, ἐνδιαφερόμενοι δὲ μόνον καὶ κυριώτατα, ἵνα μὴ συνεορτάζωσι τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἢ καὶνὰ προηγῶνται τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ εορτῇ τοῦ Πάσχα. Δι' αὐτὰ καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐνδιαφέροντο: «οὐ γὰρ ἀστρολόγοι, ἀλλὰ πατέρες, εἰσὶ, τῆς Ἐκκλησίας καθιγηταί» (δρα σελ. 21).

(Ἀκολουθεῖ)

ἀπὸ τὴν συνεχῇ ἢ καὶ συχνὴν χρῆσιν τῶν λευκωματούχων ζωϊκῶν τροφῶν; Ὁ ὕγιης ὁργανισμός εἰς οὐδεμίαν βλάβην ὑπόκειται, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, τῆς ἀνευ ἐλαίου νηστείας, χρησιμοποιοῖ τὰς ἐπιτρεπομένας ἀμυλώδεις καὶ σακχαρώδεις τροφάς, λαχανικά, ὄσπρια ὡς καὶ ξηροὺς καρπούς, αἵτινες τροφαὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῶν δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητοι, (χωρὶς ὅμως νὰ θεωροῦνται λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἐλαίου καὶ ἀπολύτως ἐπαρκεῖς) ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχη πρὸς τοῦτο διάθεσις.

Διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ ὁργανισμοῦ ἐκ τῶν περιττῶν καὶ βλαβερῶν οὐσιῶν, πολλοὶ ἱατροὶ φρονοῦν ὅτι εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τὴν ὑγίαν νὰ ὑποβάλλεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸς τοὐλάχιστον τῆς ἑβδομάδος εἰς πλήρη ἐπὶ ἓν 24ωρον ἀσιτίαν, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου, λέγουσιν, ἀποκαθαίρεται ὁ ὁργανισμός ἀπὸ τὰ παθολογικὰ καὶ ἐφθαρμένα κύτταρα.

Ἐάν ἐπομένως ἐκ τῆς ἐκ περιτροπῆς ταύτης ἀσιτίας ἐπέρχεται τὸ ἀγαθόν τοῦτο, διατὶ νὰ μὴ ἐπιτελῇται καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ὁργανισμοῦ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ συσσωρευθέντων περιττῶν καὶ βλαβερῶν στοιχείων, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀνευ ἐλαίου νηστείας, καθ' ἃς οὐτε λεύκωμα ζωϊκόν οὔτε λιπαρά τις οὐσία εἰσάγεται, ἀπεναντίας δὲ τὰ χρησιμοποιούμενα γεύματα εἶναι ὅλως λιτά, ὥστε ὁ ὁργανισμός νὰ διέρχεται περίοδον ἡμερῶν τινῶν πτωχῆς οἰκτεως, ἐξ ἧς παρέχεται εἰς τοῦτον ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποβάλλῃ τὰς περὶ ὧν πρόκειται βλαβερὰς οὐσίας, πράγμα ὅπερ ἄλλωστε πράττει καὶ ἡ Ἐπιστήμη εἰς τὰς βαρεῖας ἐκ τῶν ὡς ἄνω αἰτιῶν οὐραιμικὰς κακαστάσεις, εἰς ἃς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόπλυσιν τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν ἀσθενῶν τούτων, ἐπιτρέπει ἐλαχίστην ποσότητα μὴ λευκωματούχου τροφῆς καὶ ποτῶν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀπαιτεῖται ἀγὼν διὰ τὴν τήρησιν τῆς καθιερωθείσης νηστείας. Ἐχόντες ὅμως ὅψιν τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν ἐξυπηρετούσης καὶ τὴν ὑγίαν, καὶ ὅτι ἡ νηστεία ἐτέθη ὅτ' Αὐτοῦ τοῦ Δι' οὐρανοῦ τοῦ γνωρίζοντος ἀσυγκρίτως, περισσότερον παντός ἄλλου τὸν ἀνθρώπινον μηχανισμόν, καὶ ὅτι εἶναι ἐπομένως ἀπόρροια τῆς Θείας ἀγάπης, ἃς ἀντιλήσωμεν θάρρος ὅτι δὲν εἴμεθα μόνον εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν τῆς νηστείας καὶ ὅτι, ἕως ὅτου εἴμεθα ὑγιεῖς, δυνάμεθα νὰ νηστεύσωμεν καὶ νὰ ἐπιτύχωμε τῶν ἐπιδιωκομένων πολλὰ πλὴν αὐτῆς σκοπῶν.

Κ.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΝΙΚΗ

Ἀπὸ καιροῦ εἰς τὸ ὁραῖον χωρίον τῶν Μεσογείων, Μαρκόπουλον, παρετηρεῖτο μία κίνησις εἰς βάρος τῶν ἐκεί ἀδελφῶν. Οὕτω ἐφυλακίσθη ὁ ἱερεὺς μετὰ τοῦ προέδρου καὶ ἐσφαγίσθη ὁ ἱερεὺς Νεὸς τοῦ παρεπιτήματός μας. Πλὴν ὅμως δὲν ἤρρησαν νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ἡ ἡμετέρα ἐνεργεια, ἀποδόσασα Νίκην. Οὕτω τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μετέβη ὁ ἀκαταπόνητος ἱεράρχης Ἅγιος Μεγαρίδος κ.Χριστόφορος, ὅστις ἐνεκαίνισεν τὸν τὸν ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος, παρουσία κόσμου, τὸν ὅποιον ἐνεψύχωσε καὶ τῶν ἐπισήμων οἱ ὅποιοι παρευρέθησαν. Ἡ πανήγυρις ὑπῆρξε λαμπροτάτη, ἀφῆσασα ἀρίστια ἐντυπώσεις εἰς τοὺς παρευρεθέντας.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐκοινοποίησε ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾷ θερμῶς εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά, τὴν ἀνάγκην ἐνισχύσεως τοῦ μαχομένου Στρατοῦ μας, διὰ μαλλίνων. Ποτὲ δὲν ξεχνᾷ ἡ Ἐκκλησία τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι ἅπαντες θὰ ἐνισχύσουν τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν στοργικὴν τῆς προσπάθειαν διὰ τοὺς σκαπανεῖς τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Ἰδεολογίας.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς τὰ φιλευσεβῆ πληρώματα ὅτι ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ καὶ ΚΥΡΙΑΚΗΝ θὰ παραμύνη ἀνοικτός, ὁ ἱερεὺς Νεὸς Παναγίας Γρηγορούσης (Χαϊδαρίου) διὰ νὰ προσέρχωνται οἱ πιστοί, προκειμένου νὰ ἀσπάζωνται τὴν θαύματοργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος (Γρηγοροδοξ.)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

BIBΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΠΤΟΥ

«Μωσῆς μέγας γενόμενος ἡγήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραὼ μᾶλλον ἐλόμενος συγκλονεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ... μεῖζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ»
(Ἑβρ. 1Α, 24 26)

Δὲν ἦτο καὶ μικρὸν πρᾶγμα ἡ εὐνοία τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραὼ, δι' ἓνα ἔβραιοπούλα, τοῦ ὁποίου οἱ πατριῶτες μετὰ πάθους ἐδιώκοντο ἀπὸ τὸν ἴδιον. Εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πλοῦτον ἀγαθῶν. Σοφοὶ διδάσκαλοι ἀνέλαβον τὴν μόρφωσίν του. Πλείστοι ὑπηρετοὶ ἤσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἱκανοποιήσουν πᾶσαν ἐπιθυμίαν του.

Ἐν οὗτοις ὅμως μέσα εἰς τὰ μαρμάρινα παλάτια τοῦ Φαραὼ, ὁ Μωϋσῆς δὲν ἐλησμόνησε τὴν καταγωγὴν του. Τὰ χρυσάφια καὶ τὰ βελούδα, ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ εὐμάρεια, ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀπόλαυσις, δὲν ἔσβυσαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ τὴν πατρικὴν εὐσέβειαν. Ἐτοί μετὰ τοῦ πολὺ ἐνωρὶς ἀρχίζει μίαν μεγάλην μάχην. Συγκρούονται ἡ πίστις μετὰ τὴν κοσμικὴν δόξαν, τὸ πνεῦμα μετὰ τὴν ὕλην, ὁ «ὀνειδισμὸς τοῦ Χριστοῦ» μετὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν. Σκέπτεται οὖν: ἡ παραμονὴ του εἰς τὰ παλάτια τοῦ Φαραὼ, τοῦ ἐξασφαλίζει μέλλον λαμπρόν, ἐνῷ ἡ ἀπομάκρυνσις του ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς ταλαιπωρίας καὶ τὸν θλίψεων. Σκέπτεται οὖν μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν τῶν πατέρων του, τὸν ἀληθινὸν Θεόν. «Γενόμενος μέγας» εἰς τὰ ἀνάκτορα αὐτὰ ποὺ κατεδυνάστευαν τοὺς ὁμοπίστους του, ἀισθάνεται μίαν ντροπὴν ἀπέναντι αὐτῶν ποὺ ὑποφέρουν, ἀπέναντι τοῦ ἀλυτρώτου αὐτοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ ὁποίου προέρχεται.

Μία μεγάλη ψυχὴ σὰν τοῦ Μωϋσέως δὲν ἱκανοποιεῖται μετὰ μικροσυμβιβασμοῦς. Δὲν τοῦ ἀρκεῖ τὸ «δὲν πεῖράζει» ποὺ τοῦ φώναζε δειλὰ - δειλὰ τὸ συμφέρον. Θέλει νὰ πάρῃ ἀπόλυτη θέσι. Θέλει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ γεγονότα καὶ ὅχι νὰ τὰ παρακάμψῃ.

* *

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψυχικῆς πάλης, τῆς συγκρούσεως: Φεύγει ἀπ' τὰ παλάτια. Θυσιάζει τὴν εὐνοία τῆς Βασίλισσας, ποὺ ἴσως κάποτε θὰ καμάρωνε σὺν συγχορδῇ. Καὶ «μεῖζονα πλοῦτον ἡγησάμενος» τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» ἀκολουθεῖ τοὺς σκλάβους στὸ δρόμον τοῦς «ἐλόμενος συγκλονεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν».

Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῶν ἡρώων, τῶν ἡγετῶν καὶ ἀναμορφωτῶν τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐγκλωπιθῇ τίς τὴν πραγματικὴν δόξαν. Αὐτὸς ὅμως εἶναι καὶ ὁ δρόμος τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Καὶ ὁ χριστιανὸς κάθε ἡμέρα ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ μετὰ κακονυχίας καὶ πρόσκαιρον ἀπολαύσεως ἁμαρτίας. Καλεῖται ἢ νὰ θυσιάσῃ τὴν συνειδήσιν του στὰς ἀξιώσεις τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἢ νὰ θυσιάσῃ τὰς ἀξιώσεις αὐτὰς εἰς τὸν κλιμακωτὸν βωμὸν τῆς συνειδήσεως. Τί θὰ πᾶν; Τί θὰ ἀποφασίσῃ; Στὰ χέρια του εἶναι ἡ ἐκλογή...

* *

Καὶ τώρα ὁ Μωϋσῆς μαζὺ μετὰ τοὺς πολλοὺς. Ὑποφέρει ταλαιπωρεῖται θλίβεται! Νοιώθει ὅμως χαρὰ! Εὐρίσκειται πλησίον τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων του καὶ αἰσθάνεται ἀποπνευστικὸν χεῖρ Του, νὰ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπόν του. Ἀκούει μέσα του, τὴν φωνὴν ποὺ ἀκούγε συχνὰ ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ. Ὡ! δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα εὐτυχία ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι κανεὶς φίλος μετὰ ἑκείνον! Τὴν φιλίαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀντικαθιστᾷ οὔτε ἡ δόξα, οὔτε ἡ πρόσκαιρος ἀπόλαυσις τῆς ἁμαρτίας, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ λαμπρὰ ὄνειρα, οὔτε τίποτε. Τὴν φιλίαν αὐτή, ποὺ εἶναι πηγὴ ἀνεκφράστου εὐτυχίας, τὴν

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μελετῶν κανεὶς τὴν φιλανθρωπικὴν δρασίαν τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θαυμάζει τὰ ἐξῆς σημεῖα αὐτῆς:

1) Ἡ Φιλανθρωπικὴ δράσις δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς πομπώδους ἐπιδείξεως, ἀλλ' ἐθεωρεῖτο καθήκον καὶ ἱερὰ ὑποχρέωσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς. 2) Ἦτο κυρία καὶ οὐσιώδης μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀνακούφισις τῶν πασχόντων. 3) Τὸ σύστημα τῆς διεξαγωγῆς τῆς φιλανθρωπίας: εἰδικοί ἄνθρωποι, εἰδικὰ ταμεῖα, τὰ πάντα μετὰ ὁρμήν, μετὰ πρόγραμμα μετὰ σκοπὸν.

Θὰ ἦτο ὅμως ἀτελής ἡ ἀτάπτεις τῆς παρουσίας μελέτης, ἐὰν δὲν προσετίθετο καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός. Ἡ δράσις αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπέδωκεν, ἐπειδὴ εὐρέθησαν πρόσωπα μετὰ ζήλον, μετὰ αὐταπάνησιν. Πρόσωπα τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἀπολύτου πειθαρχίας καὶ ἐμπιστοσύνης των πρὸς τοὺς ἀποστόλους διηκολύναν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς λεχθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ οὐσιώδης καὶ ὁ πρωταρχικὸς παράγων τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς ἔργου καὶ δὴ πνευματικοῦ, εἶνε τὸ πρόσωπον, ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ πλέον ἄριστον σύστημα προωρῶνται νὰ ναυαγήσῃ, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν, ἐὰν δὲν εὐρεθοῦν τὰ ἀερόδια πρόσωπα, οἱ ἀναγεννημένοι ἄνθρωποι.

Τοιοῦτοι λοιπὸν ἀχθοφόροι τῆς ἀγάπης ἐπλαιοῖον καὶ τοὺς ἀκοστόλους εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας. Αἱ Προφῆτιαι μᾶς διέσωσαν ἀρκετὰ τοιαῦτα πρόσωπα. Ἀλλὰ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐνίσχυον οἰκονομικῶς τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲ εἰργάζοντο προσωπικῶς. Μεταξὺ αὐτῶν ἀνεφέρεται «Ἰωσήφ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας... Λευεῖτης, Κύπριος τῇ γένει» ὁ ὁποῖος «ἐπάροχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἡγεγκεν τὸ χρῆμα καὶ ἔθηκεν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων» [Πρά. 4, 36-37]. Δὲν ἦτο μόνον ἡ εἰς χρῆμα ἀνθρόρητος καὶ ἐκουσία συμβολὴ τῶν πλουσίων χριστιανῶν, ἦτο καὶ ἡ προσωπικὴ ἐργασία τῶν πενεστέρων ἢ ὁποῖα μάλιστα ἐθεωροῦντο περισσοτέρως ἀνάγκας κατέπεξεταίνετο εἰς μεγαλυτέραν ἀκτίνα. Μία τοιαύτη ἀθάνατος μορφή, ἐκμηδενίσασα διὰ τῶν ἔργων τῆς τὸν πανδαμύτορα χρόνον, ὑπῆρξε ἡ εὐγενεστάτη νεάνις τῆς Ἰόππης, ἡ Ταβερδιά. «Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθητρία ὀνόματι Ταβερδιά».

(Συνέχεια εἰς τὴν ὅγην σελίδα)

ἐξασφαλίζει ἡ ἡρεμὴ συνειδήσις, ποὺ ἔχει σὰν τιμητικὸν τῆς φρουρᾶς τὴν ἰσχυρὰ θέλησιν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς θυσίας ἐκάστου ἐμποδίου. Μὰ τέτοιαι ψυχὴς ὅμως λαμβάνουν καὶ μὴ ἀλλῇ τιμῇ γίνονται ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς Βουλῆς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν ἐκκλήρωσιν τῶν σχεδίων Του. Καὶ εἰς ἐνὸς αὐτῆς κυνηγοῦν τὴν ἀφάνειαν, ὁ Θεὸς τοὺς ἀναβιβάζει εἰς τὰ ἀνώτερα ὕψη τῆς ἱστορίας. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν βλέπουμε στὸ βίο τοῦ Μωϋσέως. Ἀλλὰ ὡς σταματήσουμε εἰς ἐδῶ καὶ ὡς ἀφήσουμε τὴν συνέχεια γιὰ ἄλλοτε.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Μονάς καὶ κύτταρον τῆς κοινωνίας εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁργανομένον, ἐπὶ τῇ βάσει θεοπιστευ-
σῶν ἀρχῶν καὶ ἀποβλέπον εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν
σύνολον, εἶναι ἡ κοινωνία. Ποία ὅμως πρέπει νὰ
εἶναι ἡ μορφή τῆς σχέσεως: ἄνθρωπος—κοινωνία;
Ἰδοὺ τὸ θέμα ποῦ ἀπασχόλησε ἀνέκαθεν τοὺς φι-
λοσόφους, ποῦ ἐλεύκανε κροτάφους, ποῦ ἐγέμισε τό-
μους βιβλίων, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ προκύψῃ θετι-
κὸν καὶ ἀξιόλογον συμπέρασμα, ἐναρμονίζον τὰς
σχέσεις τῶν δύο αὐτῶν πολιτιστικῶν παραγόντων.
Καὶ ἄλλοι μὲν κατέληξαν εἰς τὴν θεολογίαν τοῦ
ἀνθρώπου, συστήσαντες οὕτω ἕναν ἀτομισμὸν καὶ
ἐγωϊσμὸν πρωτοφανοῦς ἐκτάσεως, ἄλλοι δὲ ἅπ' ἕναν
τίαν κατέληξαν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ
συνόλου θυσιάσαντες εἰς αὐτὸ τὴν αὐτοτέλειαν τοῦ
ἀνθρώπου, ὅπως συνέβη εἰς τὰ ὀλοκληρωτικὰ καθε-
στῶτα καὶ πολιτεύματα.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔλαβε τὴν ἀρμόζουσαν λύσιν
ἐντὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰ δὲ ἀθάνατα χεῖλη τοῦ
Σωτῆρος διετύπωσαν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἰδέας διὰ
μίαν ἀρμονικὴν σχέσιν ἀνθρώπου—κοινωνίας. Ἀλλ'
ὡς ἴδωμεν πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ ζητή-
ματος καὶ ἐκτίμησιν τῆς λύσεως, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ
Χριστιανισμός, τί φρονεῖ ἡ θρησκεία τοῦ Θεανθρώ-
που Ἀνθρώπου, κεχωρισμένως διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ
τὴν κοινωνίαν.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν
εἶναι τὸ ὑπέρτατον δημιουργημὰ τοῦ Θεοῦ. Οὕτω
ἐνῷ τὰ πάντα ὁ Θεὸς δι' ἑνὸς μόνου λόγου ἐδημι-
ούργησε «τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθη-
σαν», «Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγεννήθησαν αὐτὸς ἐνετεί-
λατο καὶ ἐκτίσθησαν», τὸν ἄνθρωπον δημιουργεῖ ὁ
ἴδιος, κατασκευάζει διὰ τῶν χειρῶν Του, δίδει δὲ εἰς
αὐτὸν Θεῖαν πνοήν. Οὕτω λέγει ἡ γραφή «Ποιή-
μεν ἄνθρωπον». «Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρω-
πον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς» καὶ ἐνεφύσησεν αὐτῷ πνοήν
ζωῆς. Ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου ἀναφαίνεται
εἰς τὴν πνευματικὴν του ὑπόστασιν. Οὕτω ὁ ἄνθρω-
πος γενόμενος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἀλά-
σας τὰς πνευματικὰς ἱκανότητας τὰς ὁποίας στεροῦν-
ται τὰ διάφορα ζῶα. Ἦτοι Ἐλευθερίαν, Συνείδη-
σιν, Διάνοιαν, Ἀγάπην, Βούλησιν καὶ εἰ τι ἄλλο
συνιστᾷ μίαν προσωπικότητα. Ἐκδηλοῦται δὲ ἡ ὑπε-
ροχὴ αὐτῆ εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον καλεῖται ὁ ἄν-
θρωπος νὰ ἐπιτελέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὁ ὁποῖος σκο-
πὸς εἶναι ἡ τελειότης. Ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο «καθ'
ὁμοίωσιν Θεοῦ» ἢτοι ὀφείλει νὰ ἐξαρθῇ ὑπὲρ τὴν
ὕλην καὶ νὰ ἀναχθῇ ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς εἰς
τὴν σφαῖραν τῆς πνευματικῆς τελειότητος καὶ μακα-
ριότητος.

Ἱστορικῶς ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου ἀπο-
δεικνύεται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐκμηδένσεως παντὸς
ἐμποδίου παρεμβληθέντος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου
του. Ἐξεμηδένισε τὴν κυμαινομένην θάλασσαν,
διασχίζων αὐτὴν διὰ τεραστίων ὑπερακινήτων. Ἐ-

ξεμηδένισε τὴν ἀγριότητα τοῦ ἀνέμου, ἐναντιούμε-
νος πρὸς αὐτὸν διὰ πολυκινητηρίων ἀεροπλάνων·
ἐξεμηδένισε τὰς ἀποστάσεις ἀκούων, ἐξ Ἀθηνῶν τὰ
συμβαίνοντα εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅταν αὐτὰ συμβαί-
νουν. Κατέβαλε τὴν ἰσχὺν τοῦ λέοντος καὶ τῶν θη-
ρίων αἰχμαλωτίσας αὐτὰ εἰς κλωβὸν καὶ περιφέρων
αὐτὰ χρηματιζόμενος.

Πάντα δὲ ταῦτα κατειργάσθη οὐχὶ διὰ τῆς σω-
ματικῆς δυνάμεως (μικρὸς τὸ δέμας καὶ ἀσθενὴς
πολλάκις) ἀλλ' ἀναπτύσσων τὰς πνευματικὰς δυνά-
μεις, ἅπτας ἐδέχθη παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εὐρί-
σκεται εἰς τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ ψυχὴν, ἥτις εἶναι
τρόπον τινὰ ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ὑπεροχῆς.
Εἶναι ἡ Θεῖα πνοή. Εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ «κατ' εἰ-
κόνα» ἐν δυνάμει νοούμενον. (1)

Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει ὁμιλῶν περὶ τῆς
ἀνθρωπίνης ψυχῆς «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλ-
λαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ» ἢ «τί ὠφελησεί ἄνθρωπον
ἐὰν τὸ κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυ-
χὴν αὐτοῦ» Ὁ θεὸς Παῦλος, ὅστις διηρμήνευσε
τὸν Χριστιανισμὸν κατὰ τρόπον μοναδικόν, λέγει
«ναὸς Θεοῦ ἐσμέν, ὅστις δὲ φθείρει τὸν Ναὸν τοῦ
Θεοῦ φθαρεῖ αὐτὸν ὁ Θεός». Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ
ἀπολεσθέντος προβάτου, διαφαίνεται ἡ ἀξία τῆς
προσωπικότητος, χάριν τῆς ὁποίας δικαιολογεῖται
καὶ θυσία καὶ ταλαιπωρία καὶ μόχθος.

Καὶ αὐτὰ μὲν περὶ τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ δὲ τῆς
κοινωνίας, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὡς σύνολον
τοιούτων καὶ ὑπερόχων πλασμάτων, εἶναι κατ' ἀρ-
χὴν τελεία καὶ ὑπερόχος. Πέραν ὅμως αὐτοῦ τοῦ
ὑποθετικοῦ λήμματος, λέγομεν ὅτι ὁ κοινωνι-
σμὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω
κατὰ τὴν δροσερὰν ἀφήγησιν τῆς Γενέσεως, ὁ Ἀ-
δὰμ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, καίτοι ἐδρίσκετο εἰς περι-
βάλλον μακαριότητος καὶ εὐτυχίας εἰς τὸν παράδει-
σον, ἐν ταύταις ἐπειδὴ ἦτο μόνος δὲν ἦτο καὶ
ἀπολύτως εὐχαριστημένος. Διὸ ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπει-
ρῳ αὐτοῦ Σοφίᾳ καὶ Ἀγάπῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐ-
σκέφθη «οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον». Ὁ
δὲ Μωϋσῆς εἰς τὴν Γένεσιν τονίζει ἰδιαίτερος τὸ γε-
γονός ὅτι μεταξὺ τῶν ποιῶντων ἐκείνων δημιουργη-
μάτων «τῷ Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοήθησις».

Ὡστε ὁ κοινωνισμὸς εἶναι στοιχεῖον τῆς πνευ-
ματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Διὸ καὶ ὁ Μέ-
γας Φιλόσοφος τῶν Ἑλλήνων Ἀριστοτέλης ἔλεγε
«φύσει κοινωνικὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος». Ἀπὸ τῆς
ἀπόψεως αὐτῆς ἡ κοινωνία εἶναι φυσικὴ προέκτασις
τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ διεύρυνσις
(τὸ μέγιστον) τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἡ κοινωνία εἶναι τὸ φυσιο-

(1) Ὁ ἄνθρωπος ἐν δυνάμει σημαίνει τὸ δυνάμενον νὰ
ἀναπτυχθῇ. Οὕτω ὁ σπόρος τοῦ σίτου ἐμπερικλείει ὅ-
λας τὰς ἱκανότητας τοῦ φυτοῦ διὰ τὰς ὁποίας λέγομεν,
ὅτι «δυνάμει» εὐρίσκοντα, ἐντὸς τοῦ σίτου ὅστις εὐρι-
σκόμενος ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκὰς τὰς ἀναπτύσσεται.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

βειθῶ, ἡ διεργηνευομένη λέγεται Δορκάς. αὕτη ἦν πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει» Πρ. 9,36 Τόσον δὲ ἀπέραντος ἦτο ἡ δοῦσις τῆς, ὥστε πένθος βαρύτατον κατέλαβε τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἰόπης κατὰ τὸν θάνατόν τῆς. Οὕτω κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, συνέβη τὸ μοναδικὸν συγκινητικὸν εἰς μεγαλεῖον θέαμα. «παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίονσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. [Πρά. 9,39-40]. Τὴ μεγαλειώδους δοῦσις! Πόσον ὑπέροχος ἀτομικὴ πρωτοβουλία μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ! Τὶ ἀθάνατον πρότυπον φιλανθρωπίας!

Περατοῦντες τὴν μελέτην τοῦ ἐκτεταμένου αὐτοῦ πεδίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς δράσεως, τὴν φιλανθρωπίαν, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ στρέψωσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς των εἰς τὸ παρελθόν. Νὰ ἴδωσιν μίαν ἀκόμη αἰτίαν καὶ πηγὴν τοῦ χριστιανικοῦ θριάμβου. Νὰ μελετήσουν μετὰ ποσοσζῆς τὸ πλουσιώτατον κεφάλαιον τοῦ χριστιανικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ.

Πιστεύομεν δὲ νὰ ἐξαγάγωσιν τὸ ἀδιδάσειτον ἱστορικὸν συμπέρασμα οὗ: Ἡ Ἐκκλησία χωρὶς φιλανθρωπικὴν δράσιν εἶναι ἀτλή φιλολογικὴ συγκέντρωσις, σῶμα χωρὶς ψυχὴν, ὀφθαλμὸς χωρὶς ὀπτικὸν νεῦρον, καταπόρφυρα χεῖλη χωρὶς ὁμιλίαν, χεῖμὼν χωρὶς ἀνοιξιν.

Καὶ τότε θὰ στρέψωσιν μαζύ μας τὰ βλέμματά των εἰς τὰ σημερινὰ πληρώματα, διὰ τὴν ἀναζήτησιν φιλανθρωπῶν πλουσιῶν, ὅπως ὁ Βαρνάβας καὶ ἐναρτέον ἐργασιῶν τῆς ἀγάπης, ὅπως ἡ Ταβειθα.

Θὰ εὐρεθοῦν ὅμως ;...

• Ὁ Ἱστορικὸς

λογικὸν περιβάλλον τῆς ἀναπτύξεως ὀρισμένων ἱκανοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὰς συνειστάσας τὸ «κατ' εἰκόνα» π. χ. ἡ ἀγάπη. Πῶς θὰ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ βασιλεὺς αὐτῇ τῶν ἀρετῶν, ἄνευ προσώπου εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναφέρεται ; Ποῦ θὰ ἀγαπήσῃ ὁ ἄνθρωπος ; εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ μητέρα θὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς στοργῆς τὸ τέκνον τῆς Ὁ σύζυγος τὴν σύγγον. Τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς. Ὁ ἄνθρωπος τὸν συνάνθρωπόν του.

Ἡ ἔμφυτος αὐτῇ τάσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς Κοινωνίαν παρέχει εἰς αὐτὸν τὰς δυνατότητας, νὰ ἱκανοποιῇ ὀρισμένας ἀνάγκας διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν συνανθρώπων του, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἄτομον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ Γραφὴ ἀναφέρει τὴν λέξιν «βοηθός» Ἡ ἀποψὺς αὐτῇ δίδει καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς συνεργασίας εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐπὶ τῷ σχολῷ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

(Ἡ Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ διήγησις τοῦ χωρικοῦ ἦτο ἀληθεσιτάτη. Ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Παῦλος προσέθηκαν, ὅτι εἶχο ἀποφασίσῃ πρὸ τῆς δυστυχίας των ταύτης, νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σχέδιον τῆς μητρὸς των καὶ διεπραγματεύοντο νὰ πωλήσωσι τὴν οἰκίαν καὶ τὸν περίε, αὐτῆς κῆπον, διὰ νὰ ὑπάγουν κατόπιν νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ νὰ ἐνασκήσωσι τὸ ἐπάγγελμά των· διότι ἡ καλὴ μήτηρ των, γνωρίζουσα καλῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀφήσῃ πλουσίαν κληρονομίαν, τοὺς εἶχε μάθῃ μίαν τέχνην.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο χρυσοχόος, ὁ δὲ Παῦλος ὥρο-
λογοποιός.

— Ἀλλ' ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Παῦλος στενάζων, τὰ σχεδιά μας πολὺ μεταβεβλημένα ! Ποιῖ πλεον δὲν θὰ γίνῃ λόγος περὶ τῆς οἰκίας, ἡ ὁποία τῶρα δὲν εἶναι παρὰ τέφρα καὶ ἐρείπια. Ὁ κῆπος δὲν εἶναι τίποτε ἄνευ τῆς οἰκίας. Τὰς δὲ τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμὰς εἰς γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς. τίς δύναται ν' ἀνεύρῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀποειφρωμένων ἐρειπίων ;

Ἡτο μάταιον νὰ παραινεῖται τὰς θλιβεράς ταύτας σκέψεις . . . Οἱ χωρικοὶ ἐπέστρεψαν οἴκαδε, τοὺς δὲ νέους παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ γέροντος Μαθουρίνος, εἰς τὴν προκρίτων τοῦ τόπου, ἄνθρωπος ἀγαθώτατος, ὅστις ἦτο ὡς δευτέρος πατήρ των.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ τοὺς ὑπέδεχθη περιχαρῆστα καὶ φιλοστοργικώτατα ἡ καλὴ σύζυγός του, ἡ ὁποία πάντοτε ἡγάπα τοὺς δύο ἀδελφοὺς διὰ τὴν καλὴν των καρδίαν, καὶ τῶρα ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχὴ, διότι ἠδύνατο νὰ τοὺς παρὰσχῃ ἄσυλον εἰς τὴν δυστυχίαν των.

Ὁ Λουδοβίκος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς του καὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος Μαθουρίνου, ποτὲ δὲν ἐπέρασε πρὸ τῆς ἐστίας χωρὶς νὰ ἀναπαύσῃ ἐπ' ὀλίγον τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦτου ἀντικειμένου.

Ἐν τούτοις ἡ εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην οἰκίαν διαμονὴ των δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρόν. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνόησαν ὅτι ὤφειλον νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν ἀναχώρησιν των, διὰ νὰ μὴ γίνωνται βάρος εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ὧν ὁποῖον ὁ πλοῦτος βεβαίως δὲν ἰσοῦτο μετὰ τὴν τιμωρίαν.

Ἐπώλησαν λοιπὸν τὸν κῆπον των, τὰ ἐρείπια τῆς καταστραφείσης οἰκίας των, καὶ ὅσα πράγματα εἰσπόρεσαν νὰ σώσωσιν· ἐπλήρωσαν μικρὰ τινα χρεῖα τὰ ὁποία εἶχον κάμῃ αὐτὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς μητρὸς των καὶ ἀνεχώρησαν οἱ τὴν πρωτεύουσάν.

— Ἀλλοίμονον ! ἔλεγον οἱ βλέποντες αὐτοὺς ἀναχωροῦντας μετὰ τὰ δέματα τῶν ἀποσκευῶν των ἐπὶ τῆς ράχης· τί θὰ ἀπογείνουν οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ νέοι !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ Εἰς ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Φιζὼ διηθύνοντο δὲν ἀπέχετο πολὺ τοῦ χωρίου Βαρλάς· ἐν τούτοις ὅμως πολὺ ὀλίγη σχέση ἐπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο τούτων μερῶν· διότι αἱ ὁδοὶ αἱ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἄγουσαι ἦσαν πολὺ δύσκολοι καὶ κινδυνωδέστατοι, καθ' ὅ διερχόμενοι διὰ μέσου δάσους καὶ κρημνῶν χαράδρων.

Εὐθὺς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χωρίου εὐρίσκεται ἀνήφορος, μετ' ὀλίγον δὲ δύσβατος κατήφορος, ποῦ μὲν κεκαλυμμένος ὑπὸ χλόης ποῦ δὲ πλήρης βράχων ἐκ λίθων πυριγενῶν χρώματος φαιοῦ, ὅπερ παρέχει θέαν ἀγρίαν καὶ ἔρημον.

Μετὰ τὸ ὄψωμα τοῦτο, ἔρχεται ἡ μεταμεσημβρινὴ πλευρὰ ὕψηλῳ ἔρρει ἐκτεινομένου ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ σχηματίζοντος, οὕτως εἰπεῖν, διὰ φράγμα ἀνυπέρβλητον.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τοῦτου, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς οἰκίας χρησιμοποιοῦσης ὡς πανδοχεῖον

τῶν σπανίων ταξειδιωτῶν, ἡ ὁδὸς σχηματίζει γωνίαν, καὶ στρέφεται ἀποτόμως διευθυνομένη πρὸς μεσημβρίαν διὰ νὰ μὴ διέρχεται δι' ἀποκρήμνων μερῶν ἐνταῦθα ἐκτείνεται τοξοειδῶς περὶ τὰς ὑπωρείας τοῦ θρόνου καὶ εἰσχωρεῖ εἰς ἓν ἐκτεταμένον δάσος, καλύπτον τὴν βόειον κλιτὺν, ἀκολουθῶς δὲ, κατέρχεται εἰς τὴν πεδιάδα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ πόλις.

Τὸ δάσος τοῦτο ἦτο ἂν πολλοῦ γνωστὸν διὰ τὰς διηγήσεις ἐμφανίσεων φαντασμάτων καὶ περιπλόνος δὲ συμμορίας ληστῶν, οἱ ὅποιοι, πολλοὶ ὄντες τὸν ἀριθμὸν, κρυπτόμενοι εἰς σκιὰν καὶ τὴν πυκνότητα τοῦ δάσους καὶ εἰς βαθέα σπήλαια, τὰ ὅποια τοὺς ἐχρυσίμουν ὡς κατοικίαι, ἐπέπιπτον μετὰ μεγάλης τολμῆς κατὰ τῶν ταξειδιωτῶν.

Οὐχ ἦτον καταδίωξις γενικὴ διαταχθεῖσα ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' καὶ δραστηρίως ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῶν Βασιλικῶν Χωροφυλάκων ἐκαθάρισε τὴν χώραν ἀπὸ τῶν ληστῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι συλληφθέντες ἐφονεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γράβης, ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας, εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν κλάδον δρυὸς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ἵνα γνωστοποιῇ εἰς τοὺς διαβάτας ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀσφάλειάν των.

Ἐπίσης τὰ φαντάσματα καὶ αἱ χίμαιραι εἶχον ἀπωλεσθῆ, ἀφ' οὗτοῦ μὴ ἐνάρτεος κόρη εἶχεν ἀνεγείρῃ δι' ἐξόδον τῆς μικρὸν παρεκκλήσιον εἰς τὴν Παναγίαν ἐπὶ τῆς ἄκρης τοῦ δάσους, εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν προστασίαν, ἣς εἶχεν τύχει κατὰ τὸ ταξειδίον τῆς.

Τὸ ἐκκλησιδίον δὲ τοῦτο ὀνομάζεται ἀκόμη «ἡ Παναγία τῆς καλῆς ὁδοῦ».

(Ἀκολουθεῖ)

Μετὰ τὴν ὁλοκληρώσιν τῶν «Ἡμερολογιακῶν» τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, εἰς τὴν αὐτὴν στήλην θὰ ἀρχίσῃ δημοσιευμένη ἐμπεριστατωμένη μελέτη, τοῦ Πανσοφ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσόστομου Νασιλίμ. Εἶναι πρωτότυπος καὶ μοναδική. Κανεῖς ὅς μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Ἀπεβίωσε ἐν Κυρίῳ ὁ ἱερομόναχος Γεράσιμος Φισφής ἐκ Χίου. Μαλαίμαχος ἀγωνιστῆς Ὁρθοδοξίας προσέφερε ὅ,τι ἠδύνατο χάριν αὐτῆς. Κατὰ τὴν κηδείαν παρευρέθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ ἀριετὸς κόσμος. Ἀς εἶναι αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Διὰ μερικὸν σχολιαστὰς μας

Εὐχαρίστως δεχόμεθα τὰ σχόλια ὅλων. Ἀλλωστε ἡ κρίσις εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις εἶναι παράγων βελτιώσεως καὶ προόδου. Εἰς μερικὸν ὅμως ἐκ τῶν κριτῶν μας θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ἐπαναλαμβάνοντες τὸ ἀρχαῖον γνωμικὸν «ἰδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πηδῆμα», καθόσον ἀρεσκόμενοι νὰ ὑποδεικνύουν σφάλματα καὶ λάθη σὲ δόλως προσέρχονται βοηθοί, καίτοι λόγῳ τῆς θέσεώς των, τοῦ σχήματός των καὶ τῶν γνώσεών των, δύνανται.

Εὐδύμῳν Τριανταφύλλου Λαρίσαν

Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Δι' ἀπόψεως σας, σὰς συγχάρομεν. Δι' αὐτὰ ὅμως χρειάζονται: ἐνότης τῶν Ὁρθόδοξων, πειθαρχία, ζήλος καὶ σθένος. Ἡ μάχη τῆς Ὁρθόδοξίας διεξάγεται

Δημ. Α. Κωνσταντινίδην. Πειραιᾶ

Μέσω τοῦ κ. Γιαννουλάκη Κ. ἐλάβομεν μελέτη σας. Σὰς διακρίνει ἀξίειαις ζήλος ἐργασίας. Προσπαθεῖτε νὰ θίγητε συγκεκριμένον θέμα. Ἐλπίζομεν ἄλλην μελέτην σας, νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν. Ἀρχιμανδρίτην Νεόφυτον Καλοφρόντην. Ἐνὶ παραθέτετε τὰς πλάνας τῶν χιλιαστῶν δὲν τὰς ἀνασκευάζετε συγχώνως. Οἱ χριστιανοὶ μας πρέπει, ὅχι μόνον νὰ τὰς γνωρίζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ δύνανται νὰ τὰς ἀντικρούουν.

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως τοῦ Χρυσόστομου, ἐόρτασε τὰ ὀνόμαστίριά του καὶ ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ.κ. Χρυσόστομος.

Ἀπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι, τοὺς ὁποίους μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ ἀγάπης ποιμαίνει, στρέφουν εὐλαβῶς τὰς σκέψεις των, κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν πρὸς τὴν σεβασμίαν μορφήν, τοῦ γέροντος ἱεράρχου. Βλέποντες δὲ αὐτὸν λειτουργοῦντα αἰσθάνονται ὀρίγη συγκινήσεως, διότι ἐν τῷ προσώπῳ του διαβλέπουν τὸν ἡγέτην, τὸν πατέρα, τὸν ποιμένα τὸν καλὸν, ὅστις ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἀκαταπονήτων συνεργατῶν του καὶ ἐπισκόπων Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου καὶ Λιανλείας κ. Πολυκάρπου κατευθύνει σταθερῶς τὴν ὁδὸν τῆς Ὁρθοδοξίας παρὰ τὴν βίαν τῶν ἀνέμων καὶ τὴν σφοδρότητα τῶν κυμάτων.

Διὸ καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκφράζον τὴν πανελληνίαν ἐπιθυμίαν εὐχεται, ὅπως, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν σκέπῃ καὶ φρουρῇ τὸν Σεβάσμιον Ἱεράρχην καὶ στοργικὸν μας ποιμένα, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἀγιωτάτης αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐγκαυχῇ τῶν φιλοῦντων αὐτὸν τέκνων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Ἱερολογιώτατος Ἱεροδιάκονος Ἀντώνιος Σπηλιωτόπουλος, οἰκεία αὐτοῦ βουλήσει, διεγράψῃ τῶν καταλόγων τῶν κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου δέον τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ γίνεται δεκτὸς εἰς τοὺς ἡμετέρους Ναοὺς δι' ἱεροτελεστίας.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς Ὁρθόδοξους, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία προέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ 1949 (τοῦ τοίχου καὶ τῆς τσέπης). Τὰ παραρτήματα πρέπει ἐγκαίρως νὰ προβοῦν εἰς τὰς παραγγελίας, πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε νὰ ἔχουν συντόμως τοὺς ἡμεροδείκτας, νὰ δυνηθῇ δὲ καὶ τὸ κέντρον νὰ ικανοποιῇ τὰς ἀνάγκας τῶν παραρτημάτων, πρὸ τοῦ ἐξανηλθῶν.

Τιμὰι τῶν ἡμερολογίων ὁρίσθησαν αἱ κάτωθι:

1. Ἐγκόλπια φέροντα καὶ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν κυριωτέρων ἑορτῶν. Ἀπαρτίτης διὰ πάντα κληρικὸν καὶ ἱεροψάλτην. Δρχ 4.000
2. Τοίχου μὲ κυανοὺς χαρακτῆρας καὶ τὸ ρητὸν πλῶγως τῆς ἡμερομηνίας Δρχ. 5.000
3. Μικροῦ σχήματος τῆς τσέπης. Δρχ. 1.000
4. Χαρτόνια ἐπικολλήσεως ἡμεροδεικτῶν. Δρχ 1.000.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν προσεχῇ Δευτέραν 30/11/48 π.ῆ. πανηγυρίζει ὁ ἐν Περιστερίῳ ἱερός ναὸς τοῦ Ἁγίου καὶ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Θέλει τελεσθῇ μεγαλοπρεπῆς Ἀρχιερατικὴ λειτουργία, μετ' ἀρτοκλασίας.

Καλοῦνται οἱ Φιλόεργοι ὅπως τιμήσωσιν διὰ τῆς προσελεύσεώς των τὴν λαμπρὰν πανήγυριν.

Συγκοινωνία αὐτοκινήτων, Λόφου ἀξιωματικῶν. Ἀφετηρία ὁδὸς Βούλγαρη.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΟΛΑΡΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΩΝ

Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἐκ πρώτης πληρῆς, τὰ συζητηθέντα θέματα εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον τῆς Μόσχας, τὰς ἐπιθεθείσας ἀποφάσεις καὶ τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις. Καὶ κατ' ἀρχὴν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνέργεια, λαβοῦσα χώραν εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν καὶ κοιτίδα τοῦ ἀγνηστοῦ ὕψους τοῦ ἐκδιώξαντος καὶ τυραννήσαντος τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὴν περιοχὴν του, δίδει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐχάριστον ἐνκαιρίαν, νὰ διαπιστώσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀθανάτου ρήτρας «σκληρὸν πρὸς κέντρα λατίζειν». Τοῦτο δίδει εἰς ἡμᾶς σθένος νὰ ὑπεραμυνώμεθα μίᾳς παντοδύναμου πίστεως μὴ καμπτομένης διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ μὴ ὑποχωροῦσης πρὸ τῆς πανοπλίας καὶ εἰρωνείας ὕψιστων θεωριῶν. Ἡ πείρα πλέον ἀπέδειξεν ὅτι πάντες εἰς τὸ τέλος ἀναγοῦν ἐπαναλαμβάνοντες τὴν φράσιν τοῦ ἀποστόλου «Νεκρὸς με Νεκρωταί».

Δι' ἡμᾶς ὁμως τὸ γεγονός αὐτὸ παρορνοῖ καὶ μίαν ἄλλην ἀξιόλογον σημασίαν. Εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ, συζητήθη μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἡμερολογικὸν ζήτημα. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἀπεδείχθη ἡ ἐπιστημονικὴ ὁρθότης τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου (1) ἔναντι τοῦ Γρηγοριανοῦ, ὃ ἄμειος αὐτοῦ συσχετισμὸς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεώς του διὰ τὴν πρακτικὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ τεραστία σημασία του, ὡς θεομῶν, πανορθόδοξον κύρους καὶ ὡς μέσον ἐκφράσεως τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων. Παραθέτομεν κατὰ πίστην μετάφρασιν τοὺς λόγους τοῦ ἐπισκόπου Ἀντωνίου Βασιλίου ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. «Τὸ Ἰουλιανὸν Καλενδάριον ἐν τῇ θερησκευτικῇ του χρήσει εἶναι εἰς ὅσας περιστάσεις ἡ σωτηρία ἀγκυρα ἡ ὁποία συνεκράτησεν τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὴν ὁριστικὴν ἀπορρόφωσιν των ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν. Εἶναι ὡς μία σημαία ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ συνεοῦνται. Ἡ ἀδυναμία εἰς ὁρισμένους ὁρθοδόξους εἰς τὸ νὰ χωρίσθωσιν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θερησκευτικὴν πρακτικὴν καὶ νὰ συμφωνήσων μετὰ τῶν χριστιανῶν τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν, παρ' ὅλον ὅτι τοῦτο φαίνεται ἀφελιμον, μὴ ὑπακούουσας δογματικῆς διαφορᾶς, δὲ νὰ αὐτὴ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον συνεπειὰς ἀπευκταίας καὶ μάστιγας δεινῆς εἰς τὸ αἶσιον τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας. Τοῦτο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὅπλον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν προφασιν τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων τῶν ὁρθοδόξων λαῶν, ὁπλίζονται ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐναντίον τῆς Οἰκουμένης Ἐνότητος.»

Κατόπιν αὐτῶν τῶν δηλώσεων τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον τῆς Μόσχας, διετύπωσε μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἐξῆς συμπεράσματα: 1) Ἡ ἐκκλησία τοῦ Πάσχα πρέπει νὰ ἐορτάζεται παρ' ὅλου τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου ἐν μιᾷ Κυριακῇ καὶ σὺν ὅν ὡς ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸ ἀρχαῖον σύστημα, καὶ κατὰ τὸν παλαιὸν κανόνα τῆς Ἀλεξανδρείας. 2) Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν νέον τι καλενδάριον ἤθελε προκηθῇ, καλενδάριον ὅπερ θὰ ἐκπονήσῃ ὅσας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης, θερησκευτικῆς καὶ πρακτικῆς, δὲ νὰ ὁ ὅν αὐτὸ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὅπως τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὸ ἀφοῦ μίᾳ Σύνοδῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς τονίζομεν καὶ ἐπισημαζομεν τὴν φράσιν «δύναται νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον συνεπειὰς ἀπευκταίας καὶ μάστιγας δεινῆς εἰς τὸ αἶσιον τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας», τὴν ὁποίαν καὶ θεωροῦμεν κόλαρον ἐναντίον μίᾳς Ἐκκλησίας Πρεσβυτερεῶς ὅπως ἡ Ἑλληνική. Ἀλλὰ αὐτὰ εἰς τὴν γνωρίζει τὸ χριστοπρόσημον πλάσμα, διότι περὶ τῆς καινοτομίας Ἐκκλησίας ἵσχυε τὸ σόφον «δεινὸν ἔχειν εἰς ὅτα μὴ ἀκούοντων».

..... ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Ἐκ τεύχους τοῦ περιοδικοῦ «Πάντατος» ἐκδιδόμενον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πληροφοροῦμεθα τὰ ἐξῆς: «Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης ἀνέφερεν σχετικὴν συζήτησιν περὶ ἐκπαγορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μαξίμου ἐν Ἀθήναις (Σ. Π. ἴσως δι' αὐτὸ νὰ ἐπιστεῦθῃ ἡ παρὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ) Ἀνεγνώσθη καὶ γράμμα σχετικόν, ἐντεῦθεν ἀποσταλὲν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιώτητα εἰς Κωνσταντινούπολιν.....». Δὲν γνωρίζομεν τί ἀπεφασίσθη. Βλέπομεν ὁμως ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὰς Ἐκκλησίας καὶ μόνον ἴσως διὰ τὴν Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν θεωρεῖται παρονοχία καὶ διώκονται οἱ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρῶνται. Ἔως πότε ὁμως; Ἀς ἐλπίσωμεν ὥς ὃ τὸν ἀντιληφθῶν ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ὑπόθεσις χρόνου, ἀλλὰ τάξεως καὶ μέσον ἐνότητος. Ἡμεῖς πάντως ὥς τότε θὰ κραυγάζομεν καὶ θὰ διαμαρτυρῶμεθα, διότι ὁ χρόνος ἀποβαίνει ὑπὲρ ἡμῶν.

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

Πολλάκις τὸ περιοδικὸν διεκήρυξε, ὅτι ἔχει ἀνάγκην τῆς συνεργασίας ὅλων, διότι εἶναι ὄργανον ἀγῶνος καὶ ὄχι προσωπικῆς ὑπόθεσις ὁρισμένου κόκλου. Βέβαια ὑπάρχουν ὁρισμένοι περιορισμοὶ τοὺς ὁποίους φρονοῦμεν δεῖ γνωρίζουν. Ἀπλῶς τὰ θέματα πρέπει νὰ εἶναι ἐνδιαφέροντα, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀξιοπρεπείας, νὰ μὴ ἔχουν ἐπαναληφθῇ, νὰ προαλοῦν ἐνδιαφέρον κ.τ.λ. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ καυχώμεθα διότι εἰς τοὺς συνεργάτας μας συγκαταλέγονται ἐπιστήμονες, λατρί, ἐκπαιδευτικοί, ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ κ. λ. π. Συνεργάτας ὁμως θεωροῦμεν καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τους ἀμύνονται διὰ παντὸς μέσον πρὸς ἐπίσχυσιν τῶν ἐχθρῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἀγωνίζεται καὶ τὸ περιοδικόν μας. Οἱ τοιοῦτοι συνεργάται εἶναι ὁμολογούμενως πρόμαχοι. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βόλου κ. Χρυσόστομος Νασλίμης, ὅστις καὶ ὁμιλῶν καὶ δημοσιογραφῶν εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας στηλιτεύει πλῆθος ἀταξίαν. Οὕτω μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» δημοσιεύσαν τὴν γνώμην του «ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ» κατὰ πάντα ἀξιόλογον καὶ ἐμπειροπατομένην. Ἐὖγε του.

ΚΑΛΑ ΤΑ ΔΕΕΙ ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ ΑΚΟΥΕΙ!

Ἀναγινώσκοντες εἰς τὰ σελῖνα τῆς «Ἀκροπόλεως» 4)11)48 τὰς συστάσεις μίᾳς ἀνθρωπότητος, ἥτις λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἀπὸ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἀκτίου, γράφει: «ἐξαιστανται... κυρίως κατ' ἐκείνων πού ἐτάχθησαν φρονεοὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ θησαυροῦ τοῦ λαοῦ, τῶν ἀναγέρων κληρικῶν. Πῶς εἰνὴ καὶ ὡς ἔπρεπε χειροτονοῦν ἱερεῖς καὶ δὴ καλοῦρους καὶ ἡγούμενους ἀμφιβόλου ἡθικῆς ποιότητος; Νομίζω ὅτι εἰδινοὶ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες ἐπιβάλλουν λεπτομερεῖς ἐξέτασιν τῆς ζωῆς τοῦ χειροτονοθησομένου, κοινοποιήσιν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ τόπου τῆς χειροτονίας του, ὥστε νὰ λαμβάνουν γνώσιν πάντες καὶ νὰ δύνανται ἐγκρίτως οἱ γνωρίζοντες τι περὶ τοῦ ποιοῦ του, νὰ ἀναφέρωσιν πρὸς τοὺς ἐροδοίους.».

Θαυμάσαι σκέψεις ἐναρέτου χριστιανῆς, ἀσυμβίβαστοι ὁμως πρὸς τὴν λογικὴν τῶν, πρὸς οὓς ἀπευθύνεται αὐτή.....

Ἐμβόματα Συνδρομῶν

Ἐμβόματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σερβόν, Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι.

Διευθυνταὶ Τυπογραφείου:

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι.